

Arrest

nr. 182 035 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt inzake de eerste verzoeker, de heer Y.S.M., als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Y.(...) S.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, minderjarig te zijn en 17 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Botkhak, district Bagrami, provincie Kabul. U woonde er met uw twee broers, vijf zussen en ouders.

Uw vader was chauffeur tussen Kabul, Jalalabad en Torkham. Drie jaar geleden verdween hij plots terwijl hij aan het werken was. Twintig dagen tot één maand later verdween ook uw oudste broer. Hij

was normaal thuis, maar op een dag was hij er niet meer. Hij was gewoon weg. Volgens u ofwel dood ofwel bij de taliban gegaan.

U werkte met een stootkar in Kabul-stad waarmee u goederen transporteerde. Op 29 oktober 2015 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. U was samen met uw jongere broer J.(...) (CG (...); OV (...)) ongeveer 22 dagen onderweg.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Dit om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de problemen die u aanhaalt zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. De verdwijningen van uw vader en broer dateren al van drie jaar geleden, wat ruim voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan is (CGVS vraag 34). Indien dit werkelijk een belangrijke rol zou hebben gespeeld bij uw noodzaak om het land te verlaten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw familie eerder al voorbereidingen zou hebben getroffen om u en uw broer in veiligheid te brengen. Dit is niet gebeurd. Integendeel, u en uw broer moesten in de stad Kabul gaan werken (CGVS vragen 11-18, CGVS J.(...) vragen 11-21). Dat uw moeder en uw oom besloten dat jullie ondanks de (op dat ogenblik) recente verdwijning van uw vader en broer in de stad moesten gaan werken, toont aan dat zij zelf niet vreesden dat jullie onderweg ook zouden verdwijnen, of iets zou overkomen. Op basis van deze gang van zaken kan er enkel besloten worden dat de verdwijning van uw vader en broer geen gevolgen had voor jullie eigen veiligheid. Na de verdwijning van uw vader nam uw oom de zorg voor jullie gezin over (CGVS vragen 35-40).

Daarnaast weet u weinig tot niets over de verdwijningen 'an sich' en herinnert u zich nauwelijks iets over de omstandigheden en nasleep ervan (CGVS vragen 17-32). Verder dan de erg feitelijke verklaring dat uw vader verdween en ongeveer een maand later ook uw broer plots niet meer thuis was, komt u niet. Ondanks uw jonge leeftijd op het moment dat uw vader verdween (14 jaar) zou u toch in staat moeten zijn hier gedetailleerder, uitgebreider en levendiger over te vertellen. Dat u niet verder raakt dan de loutere vaststelling dat ze waren verdwenen, laat toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij hun verdwijning of op zijn minst bij de omstandigheden van hun vertrek. Ook op de leeftijd van 14 moet het plotselinge verdwijnen van een vader en een broer een enorme impact gehad hebben op uw leven. Is het dan niet op u, dan toch op het gezin. U slaagt er niet in één van beide adequaat en gedetailleerd te beschrijven. In dezelfde context blijft u ook bijzonder vaag betreffende de vaststelling dat uw vader, en later broer, was verdwenen. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat 'mensen' jullie vertelden dat uw vader was verdwenen. U kan niet verduidelijken wie deze 'mensen' dan waren en om welke reden zij met dergelijk nieuws naar jullie toe kwamen, gelet op het feit dat jullie als onmiddellijke familieleden toch zelf wel al de 'verdwijning' van jullie vader (en later broer) hadden kunnen opmerken (CGVS vragen 23-25). De wijze waarop u deze zaken schetst klinkt allesbehalve logisch. Bovendien, en al evenzeer opmerkelijk, is de vaststelling dat nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat jullie familie (oom, moeder of uzelf) enige stappen heeft ondernomen om iets meer te weten komen omtrent het lot van uw vader of broer. U (samen met de rest van het gezin) nam gewoon aan dat hij ofwel werd gedood ofwel bij de taliban is gegaan (CGVS, vraag 25), maar heeft dit blijkbaar op geen enkele manier nagegaan. Zelfs het meest evidente binnen e Afghaasne context, nl. deze onrustwekkende gebeurtenissen aankaarten op het niveau van de 'malik' (dorpshoofd) of bij de ouderen van het dorp, is blijkbaar niet gebeurd. Dit alles komt weinig geloofwaardig over en wekt minstens de indruk dat jullie familie zich weinig bekommerde om het lot van uw vader en/of broer. Hierdoor kan er niet zomaar van uitgegaan worden dat uw versie van de feiten de werkelijkheid is.

Daarenboven kan u de verdwijning van uw vader niet concreter in de tijd situeren. Behalve het gegeven dat hij ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen, kan u niet aangeven in welke periode van het jaar dit dat is gebeurd. Uw uitleg dat u toen, als 14-jarige, enkel bezig was met spelen en geen besef had van het jaargetijde of de maanden, kan echt niet worden weerhouden (CGVS vraag 33). Dat u zich bijvoorbeeld niet zou kunnen herinneren of uw vader in de barre winterperiode of eerder in de warme zomerperiode is verdwenen kan echt niet worden geloofd.

Voorts haalt u - wanneer u gevraagd wordt naar de redenen om Afghanistan te verlaten - enkel de algemene veiligheidssituatie aan, en dus niet de verdwijning van uw vader en broer. De loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijk gevisieerd-zijn. Dat het uw moeders beslissing was om u naar het buitenland te sturen getuigt evenmin van een persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS vragen 55-59, 63).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt geen documenten neer ter staving van identiteit, herkomst of reisweg . Evenmin brengt u enig document aan ter ondersteuning van uw vluchtrelaas, in casu de verdwijningen van uw familieleden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld (CGVS vragen 42-46).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan-Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

De bestreden beslissing luidt inzake de tweede verzoeker, de heer Y.J., als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en minderjarig te zijn. Uzelf bent niet helemaal zeker van uw leeftijd, maar u 14 jaar maar ook jonger dan 14 kunnen zijn. U zou geboren zijn in het dorp Botkhak, district Bagrami, provincie Kabul. U woonde er met uw twee broers, vijf zussen en ouders.

Uw vader was chauffeur tussen Kabul, Jalalabad en Torkham. Drie jaar geleden verdween hij plots terwijl hij aan het werken was. Twiig dagen tot één maand later verdween ook uw oudste broer. Hij was normaal thuis, maar op een dag was hij er niet meer. Hij was gewoon weg.

U werkte als autowasser in Kabul-stad. Op 29 oktober 2015 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. U was samen met uw oudere broer S.(...) M.(...) (CG (...); OV (...)) ongeveer 22 dagen onderweg.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag volledig gelijk loopt met de problemen die uw oudere broer aanhaalt. Gelet op uw jonge leeftijd en de grote overeenkomsten tussen jullie beider verklaringen baseert het CGVS zich voor uw beslissing op deze van uw broer. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer werd besloten dat hij de status van vluchteling of subsidiair beschermde niet kan toegekend worden, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De vaststellingen betreffende zijn asielaanvraag werden reeds uitgebreid uiteengezet en luiden als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Dit om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de problemen die u aanhaalt zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. De verdwijningen van uw vader en broer dateren al van drie jaar geleden, wat ruim voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan is (CGVS vraag 34). Indien dit werkelijk een belangrijke rol zou hebben gespeeld bij uw noodzaak om het land te verlaten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw familie eerder al voorbereidingen zou hebben getroffen om u en uw broer in veiligheid te brengen. Dit is niet gebeurd. Integendeel, u en uw broer moesten in de stad Kabul gaan werken (CGVS vragen 11-18, CGVS J.(...) vragen 11-21). Dat uw moeder en uw oom besloten dat jullie ondanks de (op dat ogenblik) recente verdwijning van uw vader en broer in de stad moesten gaan werken, toont aan dat zij zelf niet vreesden dat jullie onderweg ook zouden verdwijnen, of iets zou overkomen. Op basis van deze gang van zaken kan er enkel besloten worden dat de verdwijning van uw vader en broer geen gevolgen had voor jullie eigen veiligheid. Na de verdwijning van uw vader nam uw oom de zorg voor jullie gezin over (CGVS vragen 35-40).

Daarnaast weet u weinig tot niets over de verdwijningen ‘an sich’ en herinnert u zich nauwelijks iets over de omstandigheden en nasleep ervan (CGVS vragen 17-32). Verder dan de erg feitelijke verklaring dat uw vader verdween en ongeveer een maand later ook uw broer plots niet meer thuis was, komt u niet. Ondanks uw jonge leeftijd op het moment dat uw vader verdween (14 jaar) zou u toch in staat moeten zijn hier gedetailleerder, uitgebreider en levendiger over te vertellen. Dat u niet verder raakt dan de loutere vaststelling dat ze waren verdwenen, laat toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij hun verdwijning of op zijn minst bij de omstandigheden van hun vertrek. Ook op de leeftijd van 14 moet het plotselinge verdwijnen van een vader en een broer een enorme impact gehad hebben op uw leven. Is het dan niet op u, dan toch op het gezin. U slaagt er niet in één van beide adequaat en gedetailleerd te beschrijven. In dezelfde context blijft u ook bijzonder vaag betreffende de vaststelling dat uw vader, en later broer, was verdwenen. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat ‘mensen’ jullie vertelden dat uw vader was verdwenen. U kan niet verduidelijken wie deze ‘mensen’ dan waren en om welke reden zij met dergelijk nieuws naar jullie toe kwamen, gelet op het feit dat jullie als onmiddellijke familieleden toch zelf wel al de ‘verdwijning’ van jullie vader (en later broer) hadden kunnen opmerken (CGVS vragen 23-25). De wijze waarop u deze zaken schetst klinkt allesbehalve logisch. Bovendien, en al evenzeer opmerkelijk, is de vaststelling dat nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat jullie familie (oom, moeder of uzelf) enige stappen heeft ondernomen om iets meer te weten komen omtrent het lot van uw vader of broer. U (samen met de rest van het gezin) nam gewoon aan dat hij ofwel werd gedood ofwel bij de taliban is gegaan (CGVS, vraag 25), maar heeft dit blijkbaar op geen enkele manier nagegaan. Zelfs het meest evidente binnen e Afghaasne context, nl. deze onrustwekkende gebeurtenissen aankaarten op het niveau van de ‘malik’ (dorpshoofd) of bij de ouderen van het dorp, is blijkbaar niet gebeurd. Dit alles komt weinig geloofwaardig over en wekt minstens de indruk dat jullie familie zich weinig bekommerde om het lot van uw vader en/of broer. Hierdoor kan er niet zomaar van uitgegaan worden dat uw versie van de feiten de werkelijkheid is.

Daarenboven kan u de verdwijning van uw vader niet concreter in de tijd situeren. Behalve het gegeven dat hij ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen, kan u niet aangeven in welke periode van het jaar dit dat is gebeurd. Uw uitleg dat u toen, als 14-jarige, enkel bezig was met spelen en geen besef had van het jaargetijde of de maanden, kan echt niet worden weerhouden (CGVS vraag 33). Dat u zich bijvoorbeeld niet zou kunnen herinneren of uw vader in de barre winterperiode of eerder in de warme zomerperiode is verdwenen kan echt niet worden geloofd.

Voorts haalt u - wanneer u gevraagd wordt naar de redenen om Afghanistan te verlaten - enkel de algemene veiligheidssituatie aan, en dus niet de verdwijning van uw vader en broer. De loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijk gevisieerd-zijn. Dat het uw moeders beslissing was om u naar het buitenland te sturen getuigt evenmin van een persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS vragen 55-59, 63).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt geen documenten neer ter staving van identiteit, herkomst of reisweg . Evenmin brengt u enig document aan ter ondersteuning van uw vluchtrelaas, in casu de verdwijningen van uw familieleden."

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld (CGVS vragen 42-46).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan-Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de zorgvuldigheidsverplichting” en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers ter terechtzitting van 20 januari 2017 een aanvullende nota neerleggen waarin zij enerzijds nieuwe elementen aanbrengen en anderzijds repliceren op de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 december 2016.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de

aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' aanvullende nota van 20 januari 2017 slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

In zake de eerste verzoeker, de heer Y.S.M.:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Dit om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de problemen die u aanhaalt zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. De verdwijningen van uw vader en broer dateren al van drie jaar geleden, wat ruim voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan is (CGVS vraag 34). Indien dit werkelijk een belangrijke rol zou hebben gespeeld bij uw noodzaak om het land te verlaten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw familie eerder al voorbereidingen zou hebben getroffen om u en uw broer in veiligheid te brengen. Dit is niet gebeurd. Integendeel, u en uw broer moesten in de stad Kabul gaan werken (CGVS vragen 11-18, CGVS J.(...) vragen 11-21). Dat uw moeder en uw oom besloten dat jullie ondanks de (op dat ogenblik) recente verdwijning van uw vader en broer in de stad moesten gaan werken, toont aan dat zij zelf niet vreesden dat jullie onderweg ook zouden verdwijnen, of iets zou overkomen. Op basis van deze gang van zaken kan er enkel besloten worden dat de verdwijning van uw vader en broer geen gevolgen had voor jullie eigen veiligheid. Na de verdwijning van uw vader nam uw oom de zorg voor jullie gezin over (CGVS vragen 35-40).

Daarnaast weet u weinig tot niets over de verdwijningen 'an sich' en herinnert u zich nauwelijks iets over de omstandigheden en nasleep ervan (CGVS vragen 17-32). Verder dan de erg feitelijke verklaring dat uw vader verdween en ongeveer een maand later ook uw broer plots niet meer thuis was, komt u niet. Ondanks uw jonge leeftijd op het moment dat uw vader verdween (14 jaar) zou u toch in staat moeten zijn hier gedetailleerder, uitgebreider en levendiger over te vertellen. Dat u niet verder raakt dan de loutere vaststelling dat ze waren verdwenen, laat toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij hun verdwijning of op zijn minst bij de omstandigheden van hun vertrek. Ook op de leeftijd van 14 moet het plotselinge verdwijnen van een vader en een broer een enorme impact gehad hebben op uw leven. Is het dan niet op u, dan toch op het gezin. U slaagt er niet in één van beide adequaat en gedetailleerd te beschrijven. In dezelfde context blijft u ook bijzonder vaag betreffende de vaststelling dat uw vader, en later broer, was verdwenen. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat 'mensen' jullie vertelden dat uw vader was verdwenen. U kan niet verduidelijken wie deze 'mensen' dan waren en om welke reden zij met dergelijk nieuws naar jullie toe kwamen, gelet op het feit dat jullie als onmiddellijke familieleden toch zelf wel al de 'verdwijning' van jullie vader (en later broer) hadden kunnen opmerken (CGVS vragen 23-25). De wijze waarop u deze zaken schetst klinkt allesbehalve logisch. Bovendien, en al evenzeer opmerkelijk, is de vaststelling dat nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat jullie familie (oom, moeder of uzelf) enige stappen heeft ondernomen om iets meer te weten komen omtrent het lot van uw vader of broer. U (samen met de rest van het gezin) nam gewoon aan dat hij ofwel werd gedood ofwel bij de taliban is gegaan (CGVS, vraag 25), maar heeft dit blijkbaar op geen enkele manier nagegaan. (...) Dit alles komt weinig geloofwaardig over en wekt minstens de indruk dat jullie familie zich weinig bekommerde om het lot van uw vader en/of broer. Hierdoor kan er niet zomaar van uitgegaan worden dat uw versie van de feiten de werkelijkheid is.

Daarenboven kan u de verdwijning van uw vader niet concreter in de tijd situeren. Behalve het gegeven dat hij ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen, kan u niet aangeven in welke periode van het jaar dit dat is gebeurd. Uw uitleg dat u toen, als 14-jarige, enkel bezig was met spelen en geen besef had van het jaargetijde of de maanden, kan echt niet worden weerhouden (CGVS vraag 33). Dat u zich bijvoorbeeld niet zou kunnen herinneren of uw vader in de barre winterperiode of eerder in de warme zomerperiode is verdwenen kan echt niet worden geloofd.

Voorts haalt u - wanneer u gevraagd wordt naar de redenen om Afghanistan te verlaten - enkel de algemene veiligheidssituatie aan, en dus niet de verdwijning van uw vader en broer. De loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijk gevisieerd-zijn. Dat het uw moeders beslissing was om u naar het buitenland te sturen getuigt evenmin van een persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS vragen 55-59, 63).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt geen documenten neer ter staving van identiteit, herkomst of reisweg. Evenmin brengt u enig document aan ter ondersteuning van uw vluchtrelaas, in casu de verdwijningen van uw familieleden. (...)"

In zake de tweede verzoeker, de heer Y.J.:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag volledig gelijk loopt met de problemen die uw oudere broer aanhaalt. Gelet op uw jonge leeftijd en de grote overeenkomsten tussen jullie beider verklaringen baseert het CGVS zich voor uw beslissing op deze van uw broer. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer werd besloten dat hij de status van vluchteling of subsidiair beschermde niet kan toegekend worden, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De vaststellingen betreffende zijn asielaanvraag werden reeds uitgebreid uiteengezet en luiden als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. Dit om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de problemen die u aanhaalt zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. De verdwijningen van uw vader en broer dateren al van drie jaar geleden, wat ruim voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan is (CGVS vraag 34). Indien dit werkelijk een belangrijke rol zou hebben gespeeld bij uw noodzaak om het land te verlaten, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw familie eerder al voorbereidingen zou hebben getroffen om u en uw broer in veiligheid te brengen. Dit is niet gebeurd. Integendeel, u en uw broer moesten in de stad Kabul gaan werken (CGVS vragen 11-18, CGVS J.(...) vragen 11-21). Dat uw moeder en uw oom besloten dat jullie ondanks de (op dat ogenblik) recente verdwijning van uw vader en broer in de stad moesten gaan werken, toont aan dat zij zelf niet vreesden dat jullie onderweg ook zouden verdwijnen, of iets zou overkomen. Op basis van deze gang van zaken kan er enkel besloten worden dat de verdwijning van uw vader en broer geen gevolgen had voor jullie eigen veiligheid. Na de verdwijning van uw vader nam uw oom de zorg voor jullie gezin over (CGVS vragen 35-40).

Daarnaast weet u weinig tot niets over de verdwijningen ‘an sich’ en herinnert u zich nauwelijks iets over de omstandigheden en nasleep ervan (CGVS vragen 17-32). Verder dan de erg feitelijke verklaring dat uw vader verdween en ongeveer een maand later ook uw broer plots niet meer thuis was, komt u niet. Ondanks uw jonge leeftijd op het moment dat uw vader verdween (14 jaar) zou u toch in staat moeten zijn hier gedetailleerder, uitgebreider en levendiger over te vertellen. Dat u niet verder raakt dan de loutere vaststelling dat ze waren verdwenen, laat toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij hun verdwijning of op zijn minst bij de omstandigheden van hun vertrek. Ook op de leeftijd van 14 moet het plotselinge verdwijnen van een vader en een broer een enorme impact gehad hebben op uw leven. Is het dan niet op u, dan toch op het gezin. U slaagt er niet in één van beide adequaat en gedetailleerd te beschrijven. In dezelfde context blijft u ook bijzonder vaag betreffende de vaststelling dat uw vader, en later broer, was verdwenen. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat ‘mensen’ jullie vertelden dat uw vader was verdwenen. U kan niet verduidelijken wie deze ‘mensen’ dan waren en om welke reden zij met dergelijk nieuws naar jullie toe kwamen, gelet op het feit dat jullie als onmiddellijke familieleden toch zelf wel al de ‘verdwijning’ van jullie vader (en later broer) hadden kunnen opmerken (CGVS vragen 23-25). De wijze waarop u deze zaken schetst klinkt allesbehalve logisch. Bovendien, en al evenzeer opmerkelijk, is de vaststelling dat nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat jullie familie (oom, moeder of uzelf) enige stappen heeft ondernomen om iets meer te weten komen omtrent het lot van uw vader of broer. U (samen met de rest van het gezin) nam gewoon aan dat hij ofwel werd gedood ofwel bij de taliban is gegaan (CGVS, vraag 25), maar heeft dit blijkbaar op geen enkele manier nagegaan. (...) Dit alles komt weinig geloofwaardig over en wekt minstens de indruk dat jullie familie zich weinig bekommerde om het lot van uw vader en/of broer. Hierdoor kan er niet zomaar van uitgegaan worden dat uw versie van de feiten de werkelijkheid is.

Daarenboven kan u de verdwijning van uw vader niet concreter in de tijd situeren. Behalve het gegeven dat hij ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen, kan u niet aangeven in welke periode van het jaar dit dat is gebeurd. Uw uitleg dat u toen, als 14-jarige, enkel bezig was met spelen en geen besef had van het jaargetijde of de maanden, kan echt niet worden weerhouden (CGVS vraag 33). Dat u zich bijvoorbeeld niet zou kunnen herinneren of uw vader in de barre winterperiode of eerder in de warme zomerperiode is verdwenen kan echt niet worden geloofd.

Voorts haalt u - wanneer u gevraagd wordt naar de redenen om Afghanistan te verlaten - enkel de algemene veiligheidssituatie aan, en dus niet de verdwijning van uw vader en broer. De loutere verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijk gevisieerd-zijn. Dat het uw moeders beslissing was om u naar het buitenland te sturen getuigt evenmin van een persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS vragen 55-59, 63).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van

een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt geen documenten neer ter staving van identiteit, herkomst of reisweg . Evenmin brengt u enig document aan ter ondersteuning van uw vluchtrelaas, in casu de verdwijningen van uw familieleden." (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het gegeven dat de verdwijning van verzoekers' vader en broer nooit de directe noch de enige aanleiding heeft gevormd voor hun vlucht uit hun land van herkomst en dat verzoekers in werkelijkheid vertrokken zijn omwille van de verslechterde veiligheidssituatie aldaar, kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen aangaande verzoekers' voorgehouden vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade dat zij beweren te lopen in hun land van herkomst. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven kan de loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaan om aan te tonen dat er in verzoekers' hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het enige element in verzoekers' relaas dat het algemene karakter van de door hen geschetste problematiek van gevechten, zelfmoordaanslagen en andere geweldsincidenten overstijgt, is de voorgehouden verdwijning van hun vader en broer. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing omstandig en terdege gemotiveerd waarom dit element niet in aanmerking kan worden genomen teneinde tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te besluiten. In de mate dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing onverlet laten, doen zij daaraan geen afbreuk.

Waar verzoekers wijzen op hun kwetsbare profiel als minderjarige, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een voogd werd toegewezen die hen van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werden verzoekers op 24 augustus 2016 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van hun voogd en hun raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoekers en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van deze dossiers.

Verzoekers' verwijzing naar artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet dienstig, in de mate dat deze bepaling betrekking heeft op de voorwaarden waaraan een interne vestigingsalternatief in het land van herkomst dient te voldoen. Een intern vestigingsalternatief is, als alternatief voor internationale bescherming, slechts aan de orde indien in hoofde van de asielzoeker het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen, *quod non in casu*.

Dat verzoekers nog zeer jong waren op het ogenblik dat hun vader en broer verdwenen en dat zij de feiten hebben weergegeven zoals zij deze als zeer jonge kinderen hebben ervaren, kan de bijzonder vage verklaringen met betrekking tot voormelde verdwijningen geenszins verschonen noch verklaren. Meer in het bijzonder blijkt eerste verzoeker op het ogenblik van de feiten niet dermate jong te zijn geweest dat hij niet over voldoende verstandelijke vermogens zou hebben beschikt om minstens een besef te hebben gehad van het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin een dermate ingrijpende gebeurtenis als het verlies van zijn vader en broer zich voordeed. Dat verzoekers initieel in het ongewisse zouden zijn gelaten door hun familie, neemt niet weg dat zij daarvan uiteindelijk toch op de hoogte werden gesteld en mag worden verwacht dat zij, gelet op de verantwoordelijkheid die zij als oudste mannelijke gezinsleden geacht werden op te nemen, zich zouden hebben trachten te informeren aangaande de verdwijning van het vader en broer. Dat de willekeurige ontvoering van mannen in Afghanistan schering en inslag zou zijn – welke stelling verzoekers overigens niet staven – kan niet verklaren waarom iemand die geconfronteerd wordt met de ontvoering van een eigen familielid zich

schijnbaar weinig vragen stelt over diens lot. Het argument dat Afghanistan geen ontwikkeld land is, waarbij men zich kan beroepen op een overheidsorgaan, politie of justitie in dergelijke gevallen en men meestal aangewezen is op een eigen zoektocht doet hier geen afbreuk aan.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers dermate vage verklaringen hebben afgelegd omtrent de verdwijning van hun vader en broer dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt het verband dat door hen werd gelegd tussen deze verdwijningen en de algemene veiligheidssituatie in hun land van herkomst gestoeld op loutere speculaties. Verzoekers weten hoegenaamd niet wat er precies met hun vader is gebeurd, noch of hij al dan niet persoonlijk werd gevisieerd, en kunnen wat hun broer betreft slechts op basis van diens houding voorafgaand aan zijn vertrek en het gebrek aan vaderlijk toezicht vermoeden dat hij zich bij de taliban heeft aangesloten. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekers drie jaar geleden hun vader verloren in Afghanistan en sindsdien noodgedwongen moesten werken om in hun levensonderhoud te voorzien, blijkt niet dat deze situatie het gevolg is van het conflict in verzoekers' land van herkomst. Dat verzoekers ten gevolge van het geweld en de onveiligheid in het regio van herkomst niet langer naar school konden gaan is *in casu* niet aangetoond, mede gelet op onderstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst waaraan verzoekers geen afbreuk doen. Hoe dan ook kan verzoekers' profiel van minderjarige kinderen die noodgedwongen dienen te werken door het wegvallen van de kostwinnende vader en niet naar school konden gaan niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook uit de verklaringen van eerste verzoeker (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4) blijkt dat het niet het geweld was dat hem ervan weerhield om naar school te gaan, maar dat het eerder een eigen keuze betrof. Verzoeker antwoordde op de vraag door welke problemen hij niet naar school kon gaan immers het volgende: *"als we naar school gingen, onderweg zeiden de jongens waarom zouden we naar school gaan we moeten niet gaan lets go sightseeing."* Op de vraag wat hij deed als hij niet naar school ging antwoordde eerste verzoeker: *"als ik niet naar school ging, deed ik niets, ik verstopte me zodat ik niet naar school moest gaan en daarna werkte ik voor 6,5 jaar"*. Ook gaf eerste verzoeker te kennen dat hij soms voor de verdwijning van zijn vader en broer ook al werkte. Uit dergelijke verklaringen kan bezwaarlijk worden afgeleid dat eerste verzoeker door de heersende veiligheidssituatie en het heersende geweld niet naar school kon gaan en dat hij gedwongen kinderarbeid diende te verrichten. Ook kan uit de verklaringen van tweede verzoeker geenszins worden afgeleid dat hij door de heersende veiligheidssituatie niet naar school kon gaan. Ook de tweede verzoeker heeft verklaard dat hij door het overlijden van zijn vader is beginnen te werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 3). Hieruit blijkt evenmin geenszins dat hij door iemand gedwongen werd om te gaan werken. Ook hier betrof het een eigen keuze. Daarenboven verklaarden verzoekers dat hun oom, die als chauffeur werkte voor hen zorgde en dat zij met hem samenwoonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7; stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Wanneer gevraagd werd op welke manier verzoekers oom voor hen zorgde antwoordde eerste verzoeker bovendien dat het in Afghanistan de traditie is dat als een broer overlijdt de andere broer zijn kinderen en familie onderhoudt en geeft hij specifiek te kennen allemaal samen te hebben gewoond (stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

Blijkens de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar verzoekers verwijzen, in rekening genomen bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers' land van herkomst in het kader van het onderzoek van hun nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In voormeld rapport wordt geenszins gesteld dat niet schoolgaande kinderen in Afghanistan of kinderen die gedwongen arbeid verrichten per definitie nood hebben aan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De paragraaf waarop verzoekers zich ter zake beroepen stelt uitdrukkelijk dat de omstandigheden eigen aan de zaak in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling of kinderen die onder de daarin genoemde categorieën vallen al dan niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Dit is *in casu* gebeurd, gelet op de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Bovendien kan uit verzoekers' eigen verklaringen niet worden afgeleid dat zij een nood aan internationale bescherming hebben omwille van het feit dat zijn niet naar school zijn gegaan en zijn gaan werken. Op geen enkel ogenblik hebben zij te kennen gegeven dat het gegeven dat zij niet naar school zijn gegaan en zijn gaan

werken en de omstandigheden waarin dit gebeurde een vrees oor vervolging of reëel risico op ernstige schade uitmaakte.

Uit het rapport EASO Country of Origin Report van november 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt weliswaar dat kinderen tot de meest kwetsbare groep behoren die het vaakst getroffen worden in het conflict, doch de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie omtrent de situatie van kinderen in Afghanistan kan niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Verzoekers beweren dat zij in geval van een terugkeer naar Afghanistan nog bijkomende problemen zullen ondervinden. Verzoekers' ooms zouden er pas onlangs van op de hoogte zijn gesteld dat hun moeder zich genoodzaakt zag om het ouderlijke huis te verkopen om hun vlucht te kunnen bekostigen. De broers van verzoekers' vader zouden deze beslissing niet hebben aanvaard, met als gevolg dat hun moeder sindsdien onder voortdurende druk van haar schoonfamilie zou leven en zelfs het slachtoffer zou zijn geworden van familiaal geweld en mishandeling. Verzoekers stellen dat hun ooms hen verantwoordelijk houden voor de keuze van hun moeder en al te kennen hebben gegeven dat zij erop uit zijn verzoekers te straffen. De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanvoeren dat de nieuwe ontwikkelingen in hun asielrelaas kan staven. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers' moeder op eigen houtje gehandeld zou hebben om verzoekers' vertrek te financieren, zonder de oom die de zorg voor hen op zich had genomen daarin te kennen. Het houdt tevens geen steek dat de ooms een wrok zouden koesteren ten aanzien van verzoekers omwille van een beslissing die zij zelf niet hebben genomen. Overigens blijkt uit de eerdere verklaringen van eerste verzoeker dat de oom die voor hen zorgde na de verdwijning van hun vader en broer de mening van zijn moeder in verband met hun vertrek ondersteunde (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Aan de vijandigheid van verzoekers' ooms ten aanzien van hen en hun moeder en het eventuele risico op vervolging dat verzoekers hierdoor in hun land van herkomst zouden lopen kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Ter zitting van 20 januari 2017 leggen verzoekers een aanvullende nota neer waarin verzoekers specificeren dat hun moeder brandwonden zou hebben opgelopen door toedoen van hun extreem gewelddadige oom. Ter staving van deze mishandeling voegen verzoekers een foto van hun moeder en hun zussen die hun moeder zou laten nemen hebben door de schoonzoon van een kennis die in België verblijft (stuk 7). Deze foto bevat evenwel geen enkele objectieve aanwijzing dat de erop afgebeelde personen daadwerkelijk verzoekers' moeder en zussen betreffen, noch kan op basis van deze foto objectief worden vastgesteld door wie of wat en in welke omstandigheden de verwondingen van de persoon in de achtergrond werden toegebracht. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat hun moeder zou worden mishandeld nadat ze besloot het ouderlijk huis te verkopen met het oog op de financiering van hun reis naar Europa. Dat voormelde gewelddadige oom ook verzoekers reeds meermaals zou hebben bedreigd en expliciet zou hebben verklaard hen te zullen doden indien zij terugkeren, is eveneens een loze bewering die verzoekers geenszins staven. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij op geen enkele bescherming kunnen rekenen van een mannelijk familielid.

Verzoekers voegen bij hun aanvullende nota eveneens twee klachten die hun moeder zou hebben neergelegd bij de dorpsoudsten naar aanleiding van de verdwijning van hun vader respectievelijk hun oudste broer (stukken 5 en 6). De Raad stelt vast dat het hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daarnaast voegen verzoekers bij hun aanvullende nota de *taskara* van hun vader (stuk 4). Deze *taskara* blijkt niet te zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging worden genomen.

2.6. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, door de verwerende partij bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen 'high profile' doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

Aldus blijkt er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. De verwijzing in verzoekers' aanvullende nota naar een passage uit voormeld EASO Country of Origin Information Report waarin gewezen wordt op de bijzondere kwetsbaarheid van kinderen in het Afghaanse conflict is in dezen niet dienstig.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te sturen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF